

HOOFDSTUK

1

Het telefoontje

TRING

TRING

TRING

TRING

Dit is het huis waarin ik ben opgegroeid.
Het staat op de top van een heuvel in een plaatsje dat
Castro Valley heet. Zoek maar op.
Zo zag mijn huis er echt uit.
Ik woonde er samen met mijn moeder.

Omdat we maar met z'n tweeën waren, moest ik veel doen in huis: ik waste af, smeerde mijn boterhammen voor school, kookte ons eten, deed de was, stofte af, stofzuigde en maakte de hokken van onze konijnen schoon.

(Ik wilde een hond. In plaats daarvan hadden we konijnen.)

De telefoon opnemen behoorde ook tot mijn taken. Ik vond het leuk om de telefoon op te nemen, ook al was het nooit voor mij.

Op een middag ging de telefoon en was het wél voor mij.

Het was de koningin van Engeland.

'Hallo?' zei ik.

'Halleu,' zei ze heel netjes. 'Kan ik Mac misschien spreken?'

'Daar spreekt u mee,' zei ik.

'Mac, je spreekt met de koningin van Engeland. Ik wil je vragen iets voor me te doen.'

'Oké,' zei ik.

Als iemand je vraagt of je iets voor haar wilt doen, is het slim om eerst te vragen waar het om gaat voordat je oké zegt.

Alleen had ik nooit eerder een koningin aan de telefoon gehad.

En dus zei ik oké.

'Geweldig,' zei de koningin. 'Ik zal je een geheim vertellen.
Gisteravond heeft iemand de kroonjuwelen gestolen!'

'Nee!' zei ik.

'Ja!' zei de koningin. 'En dit is wat ik je wil vragen: om de verdwenen schat op te sporen en bij me terug te brengen.'

'Wauw!' zei ik.

'Ja!' zei de koningin.

Dit was allemaal erg spannend.

Alleen had ik wel een vraag.

'Ik heb een vraag,' zei ik.

'Ik hoop dat het een korte vraag is,' zei de koningin.

'Waarom ik?' vroeg ik.

De koningin van Engeland zuchtte. 'Dat is een domme vraag.'

'Volgens mijn juf bestaan er geen domme vragen.'

De koningin van Engeland fronste. (Ik wist dat ze fronste, zelfs door de telefoon heen.)

'Dat is dan afgesproken. Je neemt de volgende vlucht naar Londen.'

'Maar morgen moet ik naar school.'

'Ik schrijf wel een briefje,' zei de koningin.

'Maar mijn moeder wordt vast ongerust,' zei ik.

'Dan schrijf ik nog een briefje,' zei de koningin. 'Tot ziens.'

Ze hing op.

Er werd op de voordeur geklopt.

Toen ik opendeed, was er niemand.

Op de deurmat lag wel een envelop.

Ik maakte de envelop open, want ik was Mac Barnett.

(Dat ben ik nog steeds.)

In de envelop zaten een vliegticket en een stapel vrolijk gekleurde Engelse bankbiljetten.

Het leek een heleboel geld. Zeker weten deed ik het niet, omdat ik niet Engels was.

(Dat ben ik nog steeds niet.)

Ik ging naar boven en pakte mijn tas.

Als een echte spion nam ik niet veel mee.

Ik legde wat spullen op mijn bed.

Mijn gameboy.

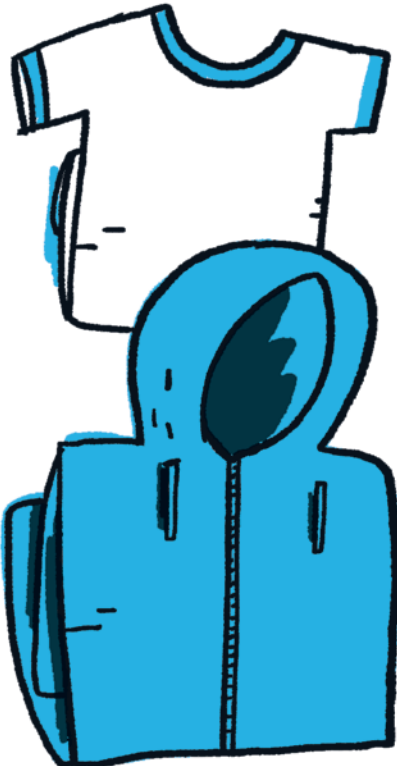
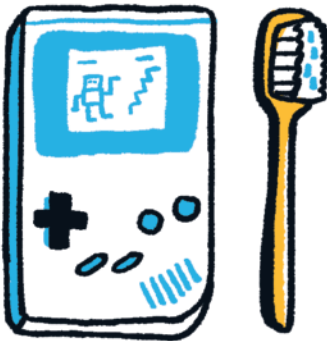
Drie boeken.

Een tandenborstel.

Een pet.

Een t-shirt.

Een jack.

En:

Eigenlijk was het mijn enige spijkerbroek.

Aan het begin van elk schooljaar kocht mijn moeder er een voor me. De meeste kinderen bij mij op school hadden een heleboel spijkerbroeken, maar mijn moeder vond het maar niks als ik daar iets over zei.

'Wees blij dat je een spijkerbroek hébt,' zei ze dan. 'In Rusland zijn spijkerbroeken in de ban.'

'In de ban?'

'Verboden.'